

se týče důvodu písm. h) cit. zák. — t. j. hlubokého rozvratu manželského — nelze rozluku vysloviti k žalobě manžela, který rozvratem jest převážně vinen. A tu v souzeném případě nebylo ovšem ve sporu o rozvod vůbec vzato na přetřes a zjištěno, zda jeden z manželů, a který z nich na hlubokém rozvratu jest převážně vinen. Ježto však podle spisů nelze vyloučiti, že převážná vina na rozvratu manželském stihá stěžovatele a poněvadž, kdyby tomu tak bylo, nebylo by lze podle § 13 písm. h) cit. zák. vysloviti rozluku k žalobě manžela, nelze dospěti k přesvědčení, že by skutečnosti ve sporu o rozvod na jevo vyšlé byly již tehdy odůvodnily výrok o rozluce, a proto oba nižší soudy právem pro nedostatek předpokladů § 17 cit. zák. nevyhověly žádosti stěžovatelově o rozluku a odkázaly ho s touto žádostí na cestu sporu.

Čís. 9448.

K žalobě zadního knihovního věřitele na vymáhajícího věřitele o určení, že vymáhaná pohledávka a zástavní právo, váznoucí pro ni na ideelní části nemovitosti dlužníka, nejsou po právu a že dražba tohoto spoluvlastnictví dlužníka jest nepřipustná, lze povolití odklad exekuce.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1929, R II 372/29.)

Zadnější knihovní věřitel navrhl odložení exekuce na nemovitosti vzhledem k žalobě, již podal na vymáhajícího věřitele o určení, že pohledávka, pro niž vede exekuci, a zástavní právo váznoucí pro ni na jedné šestině nemovitostí připsaných dlužnici není po právu a že jest exekuce nepřipustná. Soud první stolice odklad povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Vzhledem k § 45 ex. ř. byl sice exekuční soud příslušným k povolení odkladu a nemusel ustanoviti rok k ústnímu jednání o odkladu, jak je předpisováno při zrušení neb obmezení exekuce, jest však přisvědčiti vývodům vymáhajícího věřitele, že pohledávka navrhovatele není vůbec ohrožena dalším pokračováním v exekuci. I kdyby pohledávka vymáhajícího věřitele uhasla uspokojením, má následující knihovní věřitel právo přiřknuti odporovati a tím zaplacení z výtěžku oddáliti až do výsledku případného sporu. Jest tedy dosti příležitosti k zabránění toho, by vymáhajícímu věřiteli nebyla přikázána část mu snad nepřislušející. Tím si tento věřitel zajistí po případě vyšší částku pro svou knihovní pohledávku a nelze vůbec seznati, že by již nyní pokračováním v dražebním řízení byla pohledávka navrhovatelova ohrožena.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu pod podmínkou, že navrhovatel složí na soudě jistotu 25.000 Kč k zajištění nároku vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Stěžovatel opírá návrh na odklad exekuce o žalobu, kterou podal na vymáhajícího věřitele o určení, že pohledávka, pro niž vede exekuci, a právo zástavní pro ni váznoucí na jedné šestině nemovitostí dlužnice

nejsou po právu a že exekuce na toto spoluvlastnictví dlužnice jest nepřipustná. Žaloba ta jest žalobou po rozumu § 39 čís. 5 ex. ř. a je podle § 42 čís. 5 ex. ř. důvodem pro odklad exekuce. Podle § 44 prvý odstavec ex. ř. nelze ovšem odklad exekuce povolit, může-li exekuce býti počata nebo dále vedena, aniž by s tím pro toho, kdo žádá za odklad, spojeno bylo nebezpečství majetkové újmy nenahraditelné nebo těžce napravitelné. Nelze přisvědčiti názoru rekursního soudu, že tohoto nebezpečí pro stěžovatele není, poněvadž jako následující knihovní věřitel má právo odporovati příkázání pohledávky vymáhajícího věřitele a tím zaplacení z výtěžku oddáliti až do rozhodnutí sporu. Nebezpečí škody nenahraditelné neb těžce napravitelné hrozí stěžovateli, jak správně uplatňuje, z toho, že vymáhající věřitel vede exekuci na ideelní část nemovitostí dlužnice a právě z toho prýští podle zkušenosti svrchované nebezpečí, že za ideelní část nemovitostí při dražbě bude docílen výtěžek pod odhadní cenou a že takto dojde k tomu, že se na větší počet následujících knihovních věřitelů, a to i na stěžovatele nedostane z rozvržené rozdělovací podstaty. Toto nebezpečí nebylo by lze odvrátiti odporem proti příkázání přihlášené pohledávky vymáhajícího věřitele z rozdělovací podstaty, poněvadž tkví v nižším dražebním výtěžku. Návrh stěžovatelův na odklad exekuce až do pravoplatného rozhodnutí zahájeného sporu jest tudíž podle §§ 42 a 44 ex. ř. odůvodněn. Bylo proto vyhověti dovolacímu rekursu a obnoviti usnesení soudu prvé stolice odklad povolující. Než nelze upříti důvodnost obavě vymáhajícího věřitele v rekursu, že by odklad exekuce mohl ohroziti jeho uspokojení, a proto dovolací soud po rozumu ustanovení druhého odstavce § 44 ex. ř. činí povolení odkladu závislým na tom, že stěžovatel, jenž za odklad žádá, složí k zajištění vymáhajícího věřitele na soudě 25.000 Kč, kterážto jistota jeví se býti přiměřenou škodě hrozící vymáhajícímu věřiteli z odkladu exekuce.

Čís. 9449.

Jde o případ § 105 ústavní listiny, rozhodl-li správní úřad o náhradě škody podle §§ 46 a 47 rybářského zákona ze dne 6. června 1895, čís. 62 z. zák. pro Moravu na rok 1896.

»Náprava pořadem práva« ve smyslu § 105 úst. list. znamená, že **řádné soudy zcela samostatně rozhodují o tom, zda a pokud jest po právu nárok, nejsouce nijak vázány výsledky správního řízení.**

(Rozh. ze dne 7. prosince 1929, R II 392/29.)

Výměrem okresního úřadu v T. na Moravě bylo uloženo žalující společnosti, by zaplatila žalovanému rybářskému spolku 15.000 Kč jako náhradu za škodu na rybách, způsobenou vypouštěním znečištěných vod z podniku žalobkyně. V žalobě, o niž tu jde, navrhla žalobkyně, by »podle § 20 rybářského zákona moravského čís. 62 z roku 1896 z. zák. byla žalovaná strana vyzvána, by, chce-li uplatňovati za domněle její (žalující akciové společnosti) vinou způsobenou záhubu svých ryb proti